

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 27/01-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. mája 2001 predbežne prerokoval podnet Š. P., bytom S. N. V., a K. G., bytom L., na začatie konania vo veci porušenia ľudských práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom v Spišskej Novej Vsi v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 100/95 a takto

r o z h o d o l :

Podnet Š. P. a K. G. na začatie konania **o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo dňa 1. marca 2001 doručené podanie Š. P., bytom S. N. V., a K. G., bytom L. (ďalej len „navrhovatelia“), ktorým podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) namietali porušenie ich ľudských práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 19 ods. 1 ústavy Okresným súdom v Spišskej Novej Vsi v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 100/95.

Navrhovatelia uviedli, že v tomto konaní „boli vypočutí siedmi svedkovia, ktorí videli a vedía, čo bolo v rodičovskom dome a na dvore. Len v uznesení okresného súdu a krajského súdu sa ich výpovede neuvádzajú, to znamená, že to zlikvidovali a tým nadržujú zlodejom, ktorí začali vyvážať v roku 1993 teda 3 roky po smrti matky tým výmyslom, že im to darovala“.

Ďalej namietali porušenie zákazu diskriminácie, pretože K. G. ako vlastníčka záhrady v obci D., ktorú si prisvojil Dž. L., „žiadala okresný súd, aby dal súhlas polícii na deložovanie dodnes nič neurobili“.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákona o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu vrátane podnetu podľa čl. 130 ods. 3 ústavy ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nie je ústavný súd príslušný, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol (§ 24 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Pokiaľ ide o námietky, že sa „v uznesení okresného súdu a krajského súdu neuvádzajú výpovede svedkov o tom, čo bolo v rodičovskom dome a na dvore“, ktoré sa týkajú konania vedeného na Okresnom súde v Spišskej Novej pod sp. zn. 4 C 100/95,

ústavný súd konštatuje, že navrhovatelia sa na ústavný súd obrátili s podnetom, ktorý sa vo svojej podstate týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol svojím uznesením z 9. marca 2000 sp. zn. I. ÚS 6/00 tak, že ich podnet na začatie konania odmietol ako zjavne neopodstatnený.

Z porovnania obsahu terajšieho podnetu s obsahom podnetu vo veci sp. zn. I. ÚS 6/00 nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver, že nejde o totožné veci. Predchádzajúci podnet smeroval síce výslovne len proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 9. marca 1999 č. k. 12 Co 222/98-174, ale týmto rozsudkom bolo rozhodované „o odvolaní navrhovateľov proti rozsudku Okresného súdu v Spišskej Novej Veci zo dňa 26. 2. 1998 č. k. 4 C 100/95-140“, t. j. v tej istej veci, v ktorej navrhovatelia terajším podnetom namietali porušenie označených článkov ústavy Okresným súdom v Spišskej Novej Vsi. Ústavný súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. I. ÚS 6/00 uviedol, že uvedený rozsudok Krajského súdu v Košiciach je vo veci určenia, ktoré konkrétne veci patria alebo nepatria do dedičstva matky navrhovateľov, konečným rozsudkom. Krajský súd v tomto rozsudku uviedol, že navrhovatelia sa v odvolaní dožadovali zrušenia rozsudku súdu prvého stupňa v zamietavej časti s poukazom na to, že všetky veci po smrti matky odporkyňa vyviezla z domu nákladnými autami, dátumy sú v spisoch aj na polícii, napriek tomu nevedeli preukázať svoje tvrdenia.

Nakoľko sa navrhovatelia predmetným podnetom obrátili na ústavný súd s vecou, o ktorej ústavný súd už rozhodol, bolo potrebné ich podnet v tejto časti z dôvodu neprípustnosti po predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ ide o námietku porušenia zákazu diskriminácie v súvislosti s nečinnosťou okresného súdu pri vybavení žiadosti K. G. „o udelení súhlasu polícii na deložovanie“, ústavný súd konštatuje, že na základe uvedených skutočností nemožno usudzovať o priamej súvislosti medzi nečinnosťou súdu a namietaným porušením zákazu diskriminácie.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu jedným z dôvodov odmietnutia podnetu je jeho zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť v prípade, ak ústavný súd nezistí priamu súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal navrhovateľ (I. ÚS 7/00).

Z týchto dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol podnet aj v tejto časti.